

D. Rasmussen) havde oplevet et Tilfælde, hvor en Invalid i Kraft af den provinsielle Læges Afgørelse intet vilde faa, men han var saa blevet undersøgt herinde og havde faaet Erstatning. Jeg tror ikke, det ærede Medlem burde danne sig en almindelig Opfattelse paa Grundlag af et enkelt Tilfælde. Man vilde med den største Lethed kunne nævne Eksempel paa det modsatte. Naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at han havde den Opfattelse, at Lægerne her i København i Almindelighed saa mere stort paa disse Sager end Provinslægerne, tror jeg ogsaa, det er en lidt summarisk Nedsabling af Provinslægernes Autoritet. Her er ikke Tale om at se stort eller smaat, men om at se retfærdigt paa Sagerne. Med Hensyn baade til menneskelig og faglig Evne til at fælde et retfærdigt kirurgisk Skøn tillader jeg mig at tro, at f. Eks. de store Provinsbyer, som Aarhus og Odense, er i Besiddelse af Læger, der har baade kirurgisk Fagkundskab og Retfærdighedsans nok til at være fuldt ud kompetente til her at kunne optræde paa det offentlige Vegne. Det drejer sig, som sagt, om at spare ikke blot det offentlige for Udgifter, men ogsaa Invaliderne for lange og tidt bekostelige Rejser. Disse maa ofte have en Ledsager med, fordi de ikke kan rejse alene, og Dagpengene er kun 8 Kr., foruden Billet til tredje Klasses Jernbane og anden Klasses Dampskib. Deri er der ikke Dækning for de Udgifter, der er forbundne dermed. Jeg er klar over, at det er vanskeligt at løse dette Spørgsmaal gennem en Lovændring, og det er sandsynligvis heller ikke nødvendigt. Men man kunde gennem en Tillidslæge, vi kan kalde ham saaledes, f. Eks. i de store Provinsbyer, som Aarhus opnaa, at denne Mand, ved lejlighedsvis at komme til København og dør samarbejde med Raadet, hurtigt bliver saaledes indarbejdet i Raadets Opfattelse, at hans Afgørelser kan blive lige saa gode og retfærdige som de, der træffes her, og at han ogsaa kan se lige saa stort paa det, for at bruge det ærede Medlems Ord. Allerede nu bruger man i vidt Omfang Provinspecialister. Man henviser saaledes Patienter i Jylland til Mænd som Overlæge Geill i Viborg og Øjenlæge Lindgren i Aarhus og bygger faktisk paa deres Skøn. Og jeg tror, man vilde komme langt videre, hvis man fik en Tillidslæge i en stor By, som f. Eks. Aarhus, knyttet til Raadet paa den Maade, at han kom ind i Raadets Praksis. Han vilde derved spare det offentlige for mange Udgifter og de

forsikrede for mange Rejser. Der vilde derved opnaas fuld Ensartethed.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Ja, det er navnlig det sidste, jeg frygter for alligevel ikke vil blive Tilfældet. Thi de Læger, der herovre hver paa sit specielle Omraade har faaet Arbejder-Raadets forskellige Sager til Bedømmelse, har selvfølgelig gennem Tiderne erhvervet sig en meget stor Erfaring, og de vil selvfølgelig kunne afgøre de forskellige Tilfælde paa en mere ensartet Maade, end naar der er Tale om flere forskellige Mænd, de være i øvrigt saa dygtige, som de være vil. De almindelige saakaldte glatte Tab vil der naturligvis ikke være stor Forskel paa; de vil forme sig ret ens. Men der er jo saa uhyre mange andre forskellige Tilfælde. Lemmerne er ikke tabte, men de er forkrøblede ved Ulykkestilfældet, og det kan godt tænkes, at to Læger ser forskelligt paa Virkningerne af disse Forkrøblinger. I Særdeleshed tager jeg her Sigte paa Nervechok, Nervedidelser i det hele taget. Man har ganske sikkert herinde større Adgang til paa mere betryggende Maade at kunne foretage de Undersøgelser og Afgørelser, som skal finde Sted overfor disse ret udviklede Forhold. Jeg bygger selvfølgelig ikke min Opfattelse paa et enkelt Tilfælde, jeg kender. Jeg har staaet overfor flere Tilfælde, der har tenderet stærkt i samme Retning. Men — det gentager jeg — jeg vil ikke absolut modsætte mig, jeg vil godt være med til, at det henstilles til Ministeren, at Arbejderforsikrings-Raadet faar Adgang til, hvor det finder det praktisk og heldigt, at sætte sig i Forbindelse med Læger i de større Byer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Lambæk: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.